

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Δ' - ΤΕΥΧΟΣ Α' ΚΑΙ Β'

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1881

Όλα ἔστιν κατὰ ἕνα ἑκατόμυρον ἄρθρα
βελτιώματα ἢ κατὰ παιδείας καὶ αὐτῶν καὶ
τῶν αὐτῶν εἰδήσεων. (Πλάτ. Θέταρος.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1881

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ.

«*Ἡ ἀρετὴ ἀμείβεται ἢ δὲ κακία τιμωρεῖται.*»

(Συνέχ. Ἰδ. εἰς Α' καὶ Β' τευχ. σελ. 53).

Τὸ ἐμπορόπουλο καὶ τὸ τσοπανοῦδι.

Τὴν αὐγὴν, ἂν ἐξημέρωσ' ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν, καταιβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο ὁ τσόπελος, οὖλος χαρούμενος, καὶ ἔξανοίγ' ἀπὸ ἄπὸ κεί τῆ δαμοσιά, κ' ἐπῆρε τὴν στρατὰ γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Κ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ τρεῖς ἡμέραις ἔφτασε, κ' ἐτράθηξε ντρίτα ἔς τὸ παλάτι τὸ βασιλικό. Ῥωτάει, «τί ἔχει τὸ βασιλόπουλο;» — «Τί ῥωτᾷς, καϋμένε ἐσύ, τοῦ λένε, κιντυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ ἄματιοῦ του.» — «Ἐγὼ τὸ ἰατρεύω, τοὺς λένε, σύρτε πέστε το τοῦ βασιληᾶ, κὴ ἂν δὲν τὸ ἰατρέψω βάννω τὸ κεφάλι μου, δὲν θέλω τὴ ζωὴ μου.» — Τὸ εἶπαν τοῦ βασιληᾶ κ' ἐπροσκάλασε τὸν τσόπελο ἔς τὸ παλάτι. Ἐάν ἐπῆγε κ' εἶδε τὸ παιδί ὁ τσόπελος, «Φέρτε μου, τοὺς λένε, τρία, μικρὰ πουλιὰ σπουργίτια.» Τοῦ τὰ ἤφεραν καὶ πιάνει καὶ τὰ σφάζει καὶ τὰ τρία, ἔβγαλε τὸ ἔζιγγι τους καὶ τῶθαλε ἀπάνω ἔς τὸ ἄματι τὸ πονεμένο τοῦ βασιλόπουλου, κὴ ἀμέσως τὸ ἄσσαν οἱ πόννοι, καὶ μὲ δυὸ ἡμέραις ἔγεινε καλὰ τὸ παιδί, ἔφαγε, ἤπια κ' ἐβῆκε ὄξω. Τὸν τσόπελο πληρὰ δὲν εἶχανε ποῦ νὰ τὸν βάλλουν, ἰατρὲ ἀπάνω, ἰατρὲ κάτω! Ὁ βασιληᾶς ἀποφάσισε νὰ τὸν κάμῃ γαμπρὸ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ κορίττι του. — «Κάτσαι, τοῦ λένε, θὰ σὲ κάμω γαμπρὸ ἔς τὴν κόρη μου διὰ τὸ καλὸν ὕπου μου ἔκαμες.» — «Ὅχι, πολυχρονεμένε μου, δὲν κάθομαι, θὰ πάω ἔς τὰ γονικά μου.» — Τότενες προστάζ' ὁ βασιληᾶς νὰ τοῦ φορτώσουνε δυὸ μούλαις φλωρί, τῶ ἔδωκε φορειαῖς, δαχτυλίδια, ῥολόγι κὴ ἄλλαις χάραις βασιλικαῖς τοῦ ἔκαμε καὶ τὸν ἔστειλε τὴν πατρίδα του.

Ἐσηκώθηκε τὸ λοιπὸν ὁ τσόπελος, ἀφῆκε τὴν ὑγίειά τοῦ βασιληᾶ, ἐπῆρε τῆς χάραις κ' ἔφυγε γιὰ τὸν τόπο του. Ἐγραψε καὶ ἔς τὸν πατέρα του νὰ τὸν καρτερῇ, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς τῶ ἔδωκε μεγάλα πλοῦτη. — Τὸ τσοπανοῦδι ἂν ἄκουσέ πως ἔρχετ' ὁ φίλος του ὁ τσόπελος μὲ μελλεούνια γρόσσια, τὸ ἔπιστευε καὶ δὲν τὸ ἔπιστευε, ἐξυνηζότανε, καὶ τῶ φαινόταν παράξενο πῶς ἔκαμε κὴ ἀπόχτησε τόσα πλοῦτη ὁ φίλος του.

Τί τὰ πᾶς καὶ τὰ φέρνεις νὰ μὴν τὰ πολυλογᾶμε, ἐξαναφάνανε τὰ φοβρ-
 τζια τοῦ καλοῦ σου τοῦ τσόπελου, καὶ ἔς ἄλλο ἐφτασε κὴ ὁ ἰδιανὸς ἔστο
 χωριό του, κ' ἐβγήκανε οὐλ' οἱ χωριανοὶ καὶ τὸν ἐπροῦπαντήσανε, γιὰ
 τί ὁ καλὸς ἄνθρωπος καὶ τίμιος οὐλοῦθε τιμῆται καὶ ἀγαπῆται· καὶ
 ἄστερνά ἐδιόκνε καὶ τὸν ἐχαιρετίσανε καὶ ἔς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του.
 Ἐδιόκη κὴ ὁ φίλος ὁ τσοπανάκος κ' ἔτριβε τὰ ἄμματα του νὰ ἰδῆ ἐκεῖνος
 εἶν' ὁ κοπελῆρος τοῦ μπακάλι ὁ σαρανταγροσσίτης καὶ τότε μελλεονί-
 στρης, τὸν ἐκραξε τὸ λοιπὸν χωριστὰ καὶ τὸν ἐρώτα πῶς ἀπὸ τὸ τί-
 ποτα ἐγένετο μελλεονίστης. Ἐκατσε τότε ὁ τσόπελος καὶ τ'ὠμολόγησε
 μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῆμα τὰ περιστατικά του, πῶς ἀπὸ πρῶτα ἐφέρθη
 εἰς τὰ φεντιὰ του, καὶ ἄστερνά ἐδιόκη ἔς τὴν ἐρμιά, κὴ ἀνέβη ἀπάνω
 ἔς τὸ δέντρο ὅπ' ἄκουσε τὸ ἰατρικὸ τοῦ βασιλόπουλου ποῦ δὲν ἐμπόρηγε,
 πῶς τὸ ἰάτρευσε μὲ τὸ ξίγγι τοῦ σπουργίτη, κ' ἐθέλησε ὁ βασιλεὺς νὰ
 τὸν κάμῃ γαμπρὸ, κὴ αὐτὸς δὲν τὸ δέχτηκε, καὶ ἄστερνά τῷ ἔδωκε τῆς
 χάρις ἐκεῖναις καὶ τὴν πλοῦτη κ' ἤρθε ἔς τὸν τόπον τοῦ ἄβαρος.¹

Τότε τοῦ λέει τὸ τσοπανοῦδι, «Τάχα νὰ πᾶ κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔμπορέσω
 νὰ πετόχω τὸν παρὰ;» — «Σύρε,² τοῦ λέει, κὴ ἂν ὁ Θεὸς θέλῃ, θὰ πετό-
 χης καὶ σύ.» Παίρνει λοιπὸν καὶ πάει ὁ τσοπανάκος καὶ πιάνει τὸ μονο-
 πάτι κατὰ που τὸν ὠδήγησε ὁ φίλος του καὶ περβατεῖ, περβατεῖ καὶ φτά-
 νει ἔς τὸ ρουμάνι, τηράει ἀπὸ ἄνω τηράει ἀπὸ κεί, ἔβρισκε τὸ δέντρο,
 ἀναιθαίνει ἀπάνω κ' ἔκατσε ἴσια μετ' ἑνὸς ἡμέρας. Τὰ μεσάνυχτα ἀκούει
 κὴ αὐτὸς τὸ ἴδιο ἀχητὸ καὶ βλέπει τὰ φουσατά π' ὠρχόσανε κ' ἐμαζω-
 χτήκανε πάλι τὰ δαιμόνια ἀπ' ἀπὸ τὸ δέντρο ὡς τὴν πρώτη βολὰ
 ποῦ ἦταν ὁ τσόπελος. Ἐσκιάχτη ὁ χαδεμένος ὁ τσοπανάκος ἐκιτρίνισε
 κ' ἐγένετο ὡς πεθαμμένος, κ' ἐκαρτέρηγε ν' ἀκούσῃ καλὸ. Ἦρθ' ὁ ἀρχη-
 γός, ἦρθ' ὁ ζερζεβούλης, ἦρθαν οὐλοὶ, ἦρθε κὴ ὁ κουτζὸς καὶ ἔμολόγαγε ὁ
 πᾶς ἄνας τῆς ἀντραγαθίας του. «Ἐλα κουτσοῦλιακα, εἶπ' ὁ ἀρχηγός,
 πές μας τί μαντάτα μᾶς ἔφερες; Λαχταρισμένε, ἂν δὲν ἔκαμες ὅσα ὑπε-
 σκίωθες, τὸ τί ἔχεις νὰ πάθῃς ὁ νοῦς σου δὲν τὸ βάννει. — Ἐγὼ, τοῦ
 λέει, ἀπὸ καιρὸ φορτώθηκα ἓνα νηὸ ἀπὸ μικρόνε καὶ τὸν ἐβαλα ἔς τὰ
 δίχτυα μου, τὸν ἐσυγκρόταγα κ' ἔλεγε οὐλο ψέμματα, ἐκλεφτε, ἔρπαζε
 κ' εἶχε οὐλα τὰ ἐργατά μας, καὶ κατώρθωσα τὸνε φέρω ἔστα χέρια σας.
 Νά τὸνε! ἐκεῖ ἀπάνω (κ' ἔδειξε τὸ δέντρο) κάμετέ τον ὅτι θέλτε εἶναι δι-
 κός σας. — Ἀντισηκόνονται τὴν ἀντρογύρω, τὴν ἀπάνω ἔστα δέντρο,
 γλέπουν τὸν φίλο. Ὅχι μωρὲ γέ μου! τὸν καταιβάζουν κάτω, ἀναύουνε

1) Anagnus=ζάπλοτος. 2) Εὐχρηστέον μόνον ἐπὶ προσταγῆς=πορεύθητι.

μαί φωτιά τούρκικη, καὶ ἀφ' οὗ τῷ δῶκαν ἓνα νταγριμπέσι¹ ὡς π' ἔβα-
 λε καὶ ἔς τὴν ἀσκάλη του, τὸν ἔρριζανε μὲς τὴ φωτιά κ' ἔκαη σούμπιτος.²
 Ἐσκουζ' ἐφώναζ' ἐβρουχηόταν³ ὅσῃ τὸ γελάδι, ἀλλὰ τοῦ κάκου ἦρθ' ὁ
 κόμπος ἰστὸ χτένι πληὰ, δὲν εἶχε μερμετέι.⁴ Ἐκόντηνε τὸ σκοινί τοῦ
 κλέφτη· ἡ θεία δίκη βραδέως ἐπέρχεται, παιδιά μου ἀμείλικτος καὶ δι-
 καία! Τέτοια ἦσαν, π' ὀρίζετε τὰ ἴστερνὰ τοῦ κὺρ τσοπανάκου, κ' ἔτι
 καταγάνε τῆς περισσότεραις βολαῖς οἱ κλέφταις, οἱ τρουπίδες καὶ ψεύταις.

Ἐκτύπον ἐν Βυτινῇ τῇ 15 Νοεμβρίου 1881.

Ὁ ἑταῖρος

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ἱερεὺς
 πρ. σχολάρχης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

« Ὁδηγὸς τῶν ἀπλῶν τοπογραφικῶν περιγραφῶν. »

ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ὁ Α. Μηλιαράκης ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἀόκνως
 καὶ εὐδομίμως εἰς γεωγραφικὰς ἐργασίας καὶ συγγραφὰς ἀσχολούμενος
 ἐκπονήσας ἐξέδωκεν ἄρτι πολυτιμότατον βιβλιάριον. Τὸ ρηθὲν βιβλίον,
 ἐκ τριῶν περίπου ἀπαρτιζόμενον τυπογραφικῶν φύλλων, περιέχει πλὴν τοῦ
 προλόγου καὶ τῆς ἰεῖσαγωγῆς δύο κεφάλαια, ὧν τὸ μὲν διήρηται εἰς ἑξ
 τμήματα, τὸ δ' ἕτερον εἰς τέσσαρα. Τούτοις δὲ παρέπονται δύο παραρ-
 τήματα. Περιλαμβάνει δὲ ὁ ὀδηγός, ὡς αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς λέγει, ἐν τά-
 ξει φυσικῇ τὰ κύρια καὶ ἀπαραίτητα τῆς φυσικῆς καὶ πολιτικῆς περιγρα-
 φῆς θέματα, ἅτινα οὐδεὶς δύναται νὰ παρίδῃ, θέλων νὰ γράψῃ περιγρα-
 φὴν τόπων ὑπὸ γεωγραφικὴν ἐποψίν. Πάνυ δὲ ὀρθῶς καὶ δικαίως ὑπο-
 λαμβάνει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι « περὶ τὴν ἐκπόνησιν περιγραφικῶν ἐκθέ-
 σεων τῶν τόπων δύνανται νὰ ἀσχοληθῶσιν οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνώτεροι
 διοικητικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ κατὰ τόπους καθηγηταὶ καὶ
 ἑλληνοδιδάσκαλοι, οἱ ἐπίσκοποι περὶ τῶν ἐπισκοπικῆν αὐτῶν δικαιοδο-
 σίαν ὑπαγομένων τόπων, οἱ ἱεροκέρυκες, οἱ φοιτηταὶ περὶ τῶν ἰδίων αὐ-
 τῶν πατρίδων, καὶ πᾶς τέλος λόγιος περὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ διαρκῶς οἰκεῖ. »
 Διὸ καὶ ὁ ὀδηγός δὲν δίδεται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως « εἰς χεῖρας γεωγρά-

1) Αἰκίαι ραδισμῶν. 2) Ὀλόκληρος ἐκ τοῦ λατινικοῦ sumptus.

3) Ἐβρουχάτο. 4) Διόρθωσιν